

T'he estimat
amb massa paraules.

Voldria
poder tornar
a estimar-te
amb una
sola paraula

Visc i torno
a reviure
cada poema,
cada paraula.
Estimo tant
la vida
que la faig meva
moltes vegades

I aprenc a dir que No.

Amollo en la nit
la veu amarga o
la veu esperançada.

I aprenc a dir que No.

Que ja no és temps de plorar
ni de lamentar-se, ni tampoc
el de cercar excuses fàcils.

I aprenc a dir que no.

Envejo els ocells
perquè tenen ales
-però no tenen mans.

Envejo els arbres
perquè tenen branques
-però no tenen mans,
ni ungles.
No teixeixen xarxes,
ni fan cistells,
escombres i garlandes;
no poden trenar
cabells,
sospesar pedres,
ni bastir cases.

Tot sembla ben senzill. Quatre
parets
Fan una casa. Un home i una dona,
Un fill. Una taula, quatre cadires,
I un llit per a dormir, néixer, morir.

Tot sembla tan senzill, si fos així!

Sense voler escolto
el so de paraules
que ja no tenen cap
valor.

Paraules que foren
dites en moments
que creguérem de gran
lucidesa. I ara les
trobem mortes,
llençades vora els cancells
de portes que no ens
atrevim a obrir

He envejat els ocells,
però les mans
són fortes,
estimen,
donen i accepten

Vull mans
i no vull ales

Espero meravelles
a cada cantonada.
Hi ha alegria
en l'aire.
El sol m'omple
els ulls

El meu presagi
és una línia
contra el sol,
un punt en l'horitzó

Vine, et vull veure
davant meu.
No com pretenies
sinó tal com ets.

Ja res no desfarà
aquesta imatge perfeta,
que ha quedat clavada
en mi.

I d'allò que tant
volies que fos,
ja no me'n queda ni
el més lleu record.

I ara se'm fa més dolça
la certesa
que aquell altre tenir-te
a prop a contracor

La lluna em mira,
tota de seda blanca.
Qui em donaria
llum tan suau i clara.

Voldria escriure
amb força,
de foc els versos
sense deixar entreveure
ni l'ombra dels meus dubtes

Estimo els teus ulls,
Les teves mans, la teva boca,
els teus cabells, els teus
llavis molsuts i càlids.

Els narcisos grocs
dins un gerro blau
allargat damunt la taula,
ens miren erts i gentils,
elegants i indiferents a
la passió desbordada
del meu viure.

A l'insistent reclam
de la meva mà que escriu.

Com pintora
que pinta i torna a pintar
una mateixa imatge.

Així jo voldria emmarcar
una i una alta vegada
cada paraula

Sovint diem
això és la fi,
cap música ja no controla
les nostres esperances.

Però hi ha ulls que no
coneixem
Que escruten l'horitzó,
llavis que xiuxiuegen.

Orelles que perceben,
que amatents escolten
allà al fons de la nit.

Aquesta és la força que
busquem,
l'amor que aprenem a sostenir
contra el caire del temps